

Predica de la Krefeld, 01 octombrie 2005

Ewald Frank

[...] Laudă și mulțumiri Domnului. Fiți bineveniți. Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți din bogăția harului Său. Acum un minut m-am gândit că atunci când Domnul nostru umbla pe acest pământ, oamenii veneau la El. Cererile lor erau foarte diferite, însă ei toți veneau la El. Unii doreau să-L audă, alții aveau nevoie de mântuire, alții aveau nevoie de vindecare. Dar toți veneau la El ca să primească lucrurile pe care le cereau și pe care le doreau. Tot așa este cu noi: noi nu ne strângem ca să auzim un om, ci venim ca să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu, ca să fim mântuiți, ca să fim vindecați, și ca să fim binecuvântați. Și nu doar o cântăm, ci o și credem: Isus Hristos este același ieri și azi și în veci.

Vă spunem tuturor bun venit: din Suedia, din Finlanda, din Polonia, din Republica Cehă, din Slovacia, din România, din Austria, din Elveția, din Franța, Belgia – da, din întreaga Europă. Apoi avem aici prieteni din Chile, pentru prima dată, și lor le spunem într-un mod deosebit bun venit. Adunarea este transmisă și lumea întreagă ne poate auzi și ne poate vedea – de aceea nu le vom cere neapărat să se ridice, dar să știți că apreciem și suntem bucuroși că puteți fi aici. Încercările de acolo încă nu s-au sfârșit, dar biruința este a DOMNULUI, și biruința aceasta se va descoperi.

Fratele Manfred și soția – desigur că-i putem aminti cu numele – vă puteți ridica în picioare. Sora și fratele nostru: Dumnezeu să vă binecuvânteze într-un mod deosebit, și să fiți o binecuvântare și în Chile! Mulțumesc. Mâine dimineață te vom chema să saluți biserica și să spui câteva cuvinte, iubit frate.

Am primit salutări de la jumătate din lume – cum se știe în general: din Danemarca, din Elveția, fratele Walstrem, fratele Graaf, fratele Barilier, fratele Ettienne Jenton – da, mulți ne salută. Transmitem apoi salutări din Nairobi, din Johannesburg, din Cape Town, din alte țări din Africa, din Londra. De pretutindeni oamenii ne salută, iar noi îi salutăm din locul acesta pe toți de pe tot pământul.

Dorința fraților noștri de aici este conform cu voia DOMNULUI: dorim să ne extindem transmisia, și ținta noastră este ca să putem transmite în toată lumea în cele 12 limbi în care se traduce acum, pentru ca toți să ne poată auzi și vedea în toate limbile principale – toți care sunt în legătură cu noi și în legătură cu DOMNUL.

Avem apoi pe frații noștri din Bruxelles – fratele Leonard este aici, fratele Didier din Paris; apoi fratele Daniel din România. Pentru prima dată este aici fratele

nostru Mihail din Pakistan, și îl rog să vină acum și să ne adreseze un cuvânt. El a spus: „Frate Frank, eu nu am vrut să scriu: eu am venit ca să te invit.” [...]

Acum, pe scurt câteva teme care ne mișcă. Zilele trecute am scris o circulară în care am tratat pe scurt în mod deosebit patru subiecte: devastatoarele catastrofe naturale, exercițiile militare comune între China și Rusia, vizita papei în Germania, și evacuarea fâșiei Gaza. Am atins temele acestea numai pe câteva pagini. Vă rog ca după adunare să luați numai câte o copie, ca să mai rămână și pentru alții.

Apoi, avem aici o mulțime de informație de pe Internet, despre evenimentele actuale, despre ceea ce se conturează din 13 septembrie – titlul spune: „Lumea văzută de la Roma”. Deci, informațiile vin direct de la Roma, de la Vatican. „Un congres internațional al dialogului european: creștini, evrei și musulmani se roagă pentru prima dată pentru viitorul Europei.” Apoi o afirmație este scrisă mai accentuat: „Fapte de solidaritate între catolicii germani și oamenii din Europa de est”.

Al doilea extras: „Ministerul de externe al Turciei confirmă discuțiile pentru o viitoare vizită a papei.”

Lucrurile vin unul după celălalt.

„Regele Iordaniei îl vizitează pe papa Benedict.”

Urmează apoi alte titluri. Următorul este tot din 13 septembrie: „O conferință internațională despre rolul creștinilor în viitorul Europei.” Acum încă două, trei anunțuri, tot din punctul de vedere al Romei. „New York, 26 septembrie – ministrul de externe al Vaticanului a ținut discursul principal în adunarea plenară a ONU, care-și sărbătorește acum cea de 60-a aniversare.” Încă un anunț din 27 septembrie: un document catolico-luteran despre succesiunea apostolică este aproape să fie încheiat. „Sfântul Scaun și Alianța Internațională Luterană sunt în faza finală a pregătirii unui document despre succesiunea apostolică în Biserică.” Se continuă cu privirea spre SUA, de asemenea din punctul de vedere al Vaticanului. „Episcopii din Europa și episcopii din SUA doresc să conlucreze mai mult în viitor.” Apoi titlul: „Noi suntem aici ca să promovăm o înțelegere mai bună între SUA și Europa.”

Am în fața mea câteva afirmații ale fratelui Branham despre furtuni, despre taifunuri, despre valuri uriașe care vor veni peste țară – casele vor fi nimicite.... Fratele Branham a văzut-o așa cum o vestește dinainte și sfânta Scriptură.

Frați și surori, haideți să facem un scurt rezumat: fie că se crede sau nu, noi am ajuns cu adevărat la sfârșitul timpului de sfârșit. Unirea cu toate religiile sub conducerea Romei, unirea cu biserica lui Luther... Ne amintim și afirmația papei făcută din ambarcațiunea de pe râul Rin, când oamenii se uitau la el ca la un pescar de oameni, și mulțimea a strigat în limba engleză: „Sfinte Părinte, nu te lăsăm să pleci dacă nu ne binecuvântezi.” Și noi ne întrebăm cât de departe pot să mai meargă oamenii? Când se vor deschide ochii oamenilor? Când își vor veni în fire? Scriptura spune foarte clar: „Și „Tată” [sau: Părinte] să nu numiți pe nimeni pe pământ; pentru că Unul singur este Tatăl vostru: Acela care este în ceruri.” Și când ne rugăm,

spunem „Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfintează-se Numele Tău; vină împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ.” Ce să mai spunem la aceasta?

Eu am citit aceste titluri dintr-un singur motiv: ca să vedem cum totul avansează – cum totul este unit. Și există două uniri: una sub conducerea Romei, iar cealaltă sub conducerea lui Hristos. În punctul acesta nu folosesc la nimic afirmațiile biblice: dacă nu este totul în concordanță cu Biblia, atunci nu vine de la Dumnezeu! Deci totul trebuie să fie în concordanță cu Sfânta Scriptură. Și în Ioan 17:23 Domnul nostru spune: „Eu în ei, și Tu în Mine; - pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una.” Și așa trebuie să rămână lucrurile în Biserica Dumnezeului Celui Viu. Dar noi am recunoscut că marea lepădare de credință a fost anunțată dinainte și că trebuie să aibă loc, la fel cum trebuie să aibă loc și chemarea afară a Bisericii, și sfințirea în adevăr și curățirea prin sângele Mielului.

În cursul acestei seri vom mai atinge încă două sau trei teme importante. Dar lucrul principal este ca noi să-L trăim personal pe Dumnezeu, să trăim personal harul lui Dumnezeu, să devină experiența noastră personală. Nu numai să citim despre aceasta din Sfânta Scriptură, ci să-L trăim cu adevărat pe Dumnezeu. Scopul Dumnezeului nostru este să aibă veșnic în jurul Lui fii și fiice. De aceea S-a descoperit El ca Tată în singurul Său Fiu născut, Domnul și Mântuitorul nostru, așa cum am spus-o de multe ori, ca să ne dăruiască înfierea, ca să ne primească și să ne aducă înapoi în poziția noastră originală pe care trebuia s-o avem toată veșnicia.

Dacă-l amintim pe papa, dacă amintim evenimentele timpului de sfârșit, dacă vorbim despre aceste lucruri atunci n-o facem ca să criticăm pe cineva. De exemplu astăzi avem în mijlocul nostru pe vărul celui mai important cardinal din Elveția. Vărul celui mai important cardinal din Elveția este în seara aceasta în mijlocul nostru. Apoi avem în mijlocul nostru un prieten evreu, care se va întoarce în Israel. Dacă amintim anumite lucruri, atunci n-o facem ca să jignim pe cineva, ci numai ca să dăm mai departe informația din punctul de vedere al lui Dumnezeu, iar după aceea fiecare poate să se decidă. Dumnezeu nu obligă pe nimeni, dar El nu vrea să rămânem în neștiință. El dorește să auzim Cuvântul Lui și să luăm seama la acesta. Atunci se împlinește versetul următor: „Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul.”

În ultima vreme noi am subliniat mai ales faptul că făgăduințele lui Dumnezeu se împlinesc și că Dumnezeu face totul conform Cuvântului Său. Așa a început Noul Testament și tot așa se va încheia. Noi avem numai o singură orientare și aceasta este în Cuvânt și prin Cuvântul lui Dumnezeu. Cum au știut frații noștri de la început că Scriptura se îplinea înaintea lor și printre ei? Pentru că ei au fost călăuziți în Cuvânt de către Domnul nostru. Și în Luca 24 ei au auzit de pe buzele Lui: „Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se îplinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Prooroci și în Psalmi.” Cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veci.

Aș dori să citesc câteva versete. Unul din Ieremia 1, ca să vedem că Dumnezeu veghează asupra Cuvântului Său ca să-l îplinească. Ier. 1:11-12: „Cuvântul

Domnului mi-a vorbit astfel: „Ce vezi, Ieremio?” Eu am răspuns: „Văd un veghetor.” Și Domnul mi-a zis: „Bine ai văzut; căci Eu veghez asupra Cuvântului Meu, ca să-l împlinesc.” Și nimeni nu poate contesta faptul că noi trăim acum chiar în timpul împlinirii prorociei biblice. Și dacă este scris în Daniel „Tu, însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte, și pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului” atunci trebuie să fi venit clipa din vremea sfârșitului când tainele, lucrurile ascunse, au fost descoperite. Și Dumnezeu descoperă întotdeauna Cuvântul ceasului prezent. Și nu ne ajută să știm ce a făcut Dumnezeu în trecut dacă nu am ști ce a făgăduit El pentru vremea noastră. Chiar dacă amintim slujba fratelui Branham, frați și surori, ca să fiu sincer, nu este vorba despre mesager ci este vorba despre mesaj. Dar în al doilea rând, tot ca să fiu foarte sincer, poate să fie un mesaj fără un mesager? Acestea aparțin împreună. Noi nu am auzit ce a spus mesagerul, ci ceea ce a spus Dumnezeu prin gura mesagerului – și am primit Cuvântul Domnului din toată inima noastră. Dacă am citit că Însuși Domnul Dumnezeu a spus „Eu veghez asupra Cuvântului Meu, ca să-l împlinesc” – nu a fost așa la începutul Noului Testament? Nu trebuie să fie la fel la sfârșit, și anume ca Dumnezeu să vegheze din nou asupra Cuvântului Său? Și imediat vom ajunge la punctul cel mai important. Răscumpărătorul a fost vestit, și toate făgăduințele au devenit realitate – a sosit ceasul, a sosit ziua când s-a împlinit Gen. 3:15. A sosit ceasul când s-a împlinit 2 Sam. 7:14. A sosit ceasul când s-a împlinit Ps. 2:7. A sosit ceasul când s-a împlinit Isaia 7:14. A sosit ceasul când s-a împlinit Mica 5. Totul s-a împlinit. Și noi trebuie s-o spunem aici (aceasta este datoria noastră față de Dumnezeu) noi trebuie să le spunem oamenilor că Dumnezeu veghează asupra Cuvântului Său, și când a sosit clipa atunci Cuvântul Său se împlinește – nici un om nu-l poate împiedica! Și dacă Pavel scrie în Fapte 20 că el a vestit tot planul lui Dumnezeu, iar în Efeseni el a scris că toate lucrurile ascunse copiilor oamenilor au fost descoperite acum sfinților apostoli și proroci ai lui Hristos, atunci Dumnezeu a avut întotdeauna oameni care au prorocit și care au fost prezenți când s-a întâmplat. Și de aceea Domnul nostru a mai spus: „și-Mi veți fi martori.” Iar când Domnul L-a rânduit pe Pavel, El a spus „Îmi vei fi martor, față de toți oamenii, pentru lucrurile, pe care le-ai văzut și auzit.” Trebuie să existe oameni care au fost prezenți când a făcut Dumnezeu ceva supranatural.

Făgăduința principală, așa cum am amintit deja, este cea referitoare la Răscumpărătorul nostru. Și aceasta s-a împlinit cu adevărat: în luna a șasea îngerul Gabriel a venit la Maria și i-a dat Cuvântul făgăduinței. Vă rog să ascultați acum cu foarte mare atenție: supranaturalul s-a coborât în domeniul natural. Maria a fost o parte din creația căzută; însă miezul este următorul: pentru ca făptura (creația) căzută să fie scoasă din căderea ei, Domnul slavei a trebuit să fie pus în creația căzută. De aceea este scris în Psalmul 22:9: „Da, Tu m-ai pus în pântecele mamei, m-ai pus la adăpost de orice grijă la țâțele mamei mele.” Există traduceri care spun: „Da, Tu m-ai scos din pântecele mamei.” Ambele variante sunt corecte. Eu am spus-o deja odată, aici: și în ebraică și în greacă există numai un cuvânt pentru „zămislire” și „naștere”. De exemplu în epistola lui Ioan se spune de mai multe ori „născut din Dumnezeu”. Alte traduceri spun „zămislit din Dumnezeu”. Puteți citi în 1 Ioan 5, sau 3. Și de aceea ambele variante sunt corecte: „Da, Tu m-ai pus în pântecele

mamei.” „Da, Tu m-ai scos din pântecele mamei.” Și punctul principal este următorul: dacă citim despre singurul Fiul zămislit al lui Dumnezeu, atunci de la Maria nu a provenit nimic. Totul a venit de la Dumnezeu. Duhul Sfânt a umbrat și puterea Celui Preaînalt s-a coborât. În trup, Domnul nostru era Fiul omului, însă a fost 100% Fiul lui Dumnezeu. În domeniul firesc, știm cu toții: bărbatul contribuie cu partea lui iar femeia cu partea ei; Dumnezeu a rânduit lucrurile astfel. Însă la această zămislire din Dumnezeu... și imediat ajungem la punctul foarte important: nu are voie să fie un amestec: sămânța divină curată trebuie semănată în noi. Pentru că Isus Hristos a fost sămânța făgăduită din grădina Edenului, de aceea aici El a fost „pus în pântecele mamei” - ca să fie născut în această lume, pentru ca noi – care am fost născuți în lumea aceasta – să putem să primim deja de pe acum, în acest trup căzut, sămânța supranaturală a Cuvântului, și Dumnezeu să poată lucra în noi o zămislire nouă, o zămislire prin Duhul. Sigur că Cuvântul trebuie pus în noi, trebuie semănat. Și cum am spus-o de multe ori, un bob de grâu are în sine un germen de viață. Dar dacă sămânța rămâne în grânar, acest germen de viață n-ar putea răsări nici în o sută de ani. Numai dacă este semănată sămânța, atunci bobul moare, și numai după ce bobul a murit, germenul de viață care este ascuns undeva în bob răsare într-o viață nouă. De aceea când primim cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu noi trebuie să murim pentru noi înșine, trebuie să murim împreună cu Hristos, trebuie să fim îngropați cu El ca după aceea să umblăm împreună cu El într-o viață nouă.

Haideți să revenim la tema noastră: Dumnezeu veghează asupra Cuvântului Său – El veghează și astăzi, și în seara asta El veghează asupra Cuvântului Său ca să-l împlinească în noi, în tine și în mine. Frați și surori, noi aici nu dăm doar niște lecții, ca să mergem după aceea acasă și să ne vedem mai departe de căile noastre, ci dorim cu adevărat să avem parte de aceste lucruri, să știm că acesta este ceasul lui Dumnezeu... proroci și oameni neprihăniți au dorit să trăiască acum ca să experimenteze ceea ce lucrează Dumnezeu acum. Și noi cu adevărat am primit orientarea din Cuvântul lui Dumnezeu. Pavel scrie Corintenilor în cap. 2: „Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu...” Noi nu putem discuta despre subiectele biblice: acestea trebuie să ne fie descoperite... și nu este nevoie ca un frate să-l învețe pe celălalt. Ci „Toți vor fi învățați de Dumnezeu” – prin Cuvânt. Și despre aceasta este vorba.

Voi știți, când fratele Branham a primit însărcinarea, voi știți foarte bine că din 1933 i-a fost vorbit despre 2 Tim. 4. Și el a pus textul acesta din 2 Tim. 4 în piatra de temelie a capelei, și apoi și-a cumpărat o Biblie nouă. În textul acela este scris: „Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățători după poftele lor.” Frați și surori, aceasta este și atitudinea zilelor noastre: fiți cinstiți: toate bisericile cred ceea ce li se spune. Toate au crezurile lor. Și eu o spun foarte sincer: acest episcop din Nairobi... sper că nu ne aude acum, iar dacă aude, să audă – dar el a venit la mine la camera hotelului, pentru că era un moment deosebit când ei sărbătoreau acolo cina Domnului. Și noi o vom sărbători în seara aceasta. Dar acolo ei nu aveau pâine, ci au scos niște pungi albe pline cu hostii catolice, și le-au vărsat

în niște castroane. Apoi nu a urmat un pahar, ci o tăviță cu circa 36 de păhărele. Eu am văzut cu ochii mei. Păhărelele erau puțin mai mari decât un degetar. Desigur că nu am participat la aceasta. Dar urmează acum punctul principal: pentru prima dată am văzut acest lucru într-o biserică pentecostală. Un bărbat citea Fapte 2:42 „Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii, și în rugăciuni” și apoi pe lângă toată această așa zisă cină a mai adăugat și „În Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt.” Sigur că vă puteți închipui ce s-a petrecut în interiorul meu. Toți pot citi ce este scris în Apocalipsa, în Faptele Apostolilor, într-un loc sau în altul, dar cum este cu practica? Da: ei citeau „Ei stăruiau în învățătura apostolilor” dar omului aceuia nici măcar nu-i trecea prin cap să citească să vadă care este de fapt învățătura apostolilor și în ce constă aceasta. Ce au făcut ei acolo a fost o blasfemie. Și după aceea omul acesta a venit la mine – eu am criticat foarte puternic ceea ce văzusem. Și el mi-a spus: „Frate Frank, noi credem că tu ești un proroc.” Eu am răspuns: „Nu sunt proroc, ci sunt cel mai neînsemnat om al lui Dumnezeu.” Și i-am spus câteva lucruri, am corectat câteva lucruri, și știți ce mi-a spus? „Frate Frank, poți să mai vii, poți să vorbești despre vremea sfârșitului, poți să vorbești despre prorocia biblică, dar să nu condamni învățătura noastră.” Ce să fac eu acolo? N-a luat Domnul biciul, n-a făcut El rânduială, n-a răsturnat El mesele schimbătorilor de bani? Nu putem fi plăcuți și lui Dumnezeu și oamenilor în același timp. Și Pavel a spus-o foarte clar în Gal. 1:10: „Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos.” – aș fi atunci robul oamenilor. De aceea apreciem noi atât de mult faptul că Dumnezeu a vegheat asupra Cuvântului Său. Și chiar înainte ca ușa să se închidă, înainte ca totul să meargă în pierzare, El a trimis o strigare de trezire, prin harul Său. Și aceasta este desigur Matei 25: „Iată Mirele vine. Ieșiți, pregătiți-vă să-L întâmpinați.” La ce le folosește oamenilor să vorbească despre revenirea lui Isus Hristos dacă ei nici măcar nu se gândesc ca mai întâi să se pregătească?

Și aici este taina: la fel cum este în domeniul natural când Mireasa și Mirele așteaptă ziua căsătoriei, atunci cu siguranță că ei schimbă reciproc gânduri și dorințe – un mire nu cutreieră orașul și vorbește cu toate femeile pe care le întâlnește, ci vorbește cu mireasa lui, pentru că el dorește să-și împartă viața cu ea. Tot așa este acum: Mirele vorbește cu Mireasa. Și fratele Branham a ținut o predică „Mirele ceresc și Mireasa pământeană”. Și acum are loc alegerea Miresei, chemarea afară a celor ce aparțin de Biserica Mireasă. Aceasta nu este o închipuire, ci este realitate dumnezeiască în timpul nostru. Și dacă este scris că înainte de venirea zilei Domnului, Dumnezeu va trimite un proroc, atunci acesta nu este cuvântul meu. Dumnezeu a vegheat asupra acestui Cuvânt al făgăduinței și la împlinirea vremii El a trimis omul. Eu nu pot să spun „De ce ai ales cel mai simplu om de pe pământ?” Știți cu toții că pregătirea lui a fost foarte slabă, și nici gramatical nu vorbea prea bine. Dar Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte.” Un proroc putea fi cioban, nu conta ce era el: important era că Dumnezeu a folosit oameni care nu amestecau lucrurile, ci care au dat mai departe Cuvântul lui Dumnezeu așa cum l-au primit din gura lui Dumnezeu. Și pentru aceasta noi suntem foarte recunoscători.

Credeți voi că noi scriem degeaba o broșură întreagă „La început a fost Cuvântul, nu răstălmăcirea”? Acest lucru este mult mai important decât cred probabil mulți oameni. Ce ne-a adus prima răstălmăcire nouă, și întregii omeniri? A adus despărțire de Dumnezeu, ne-a aruncat în moarte, și ne-a lăsat deznădăjduiți în lumea aceasta. Și totuși omenirea a fost rânduită să trăiască veșnic cu Dumnezeu. Și după cădere Domnul Dumnezeu a trebuit să spună „Să-l împiedicăm dar acum ca nu cumva să-și întindă mâna, să ia și din pomul vieții, să mănânce din el, și să trăiască în veci.” Închipuiți-vă numai: după cădere Dumnezeu a trebuit să-l scoată din Paradis pe omul căzut, ca el să nu mănânce din pomul vieții și să trăiască veșnic în starea aceasta decăzută. Ce să facă Dumnezeu în veșnicie cu oameni decăzuți? Nu! Noi am fost scoși din cădere și prin Golgota am fost aduși înapoi. De ce punem noi atâta accent pe sângele Mielului? Acesta a fost vărsat pentru împăcarea noastră. Viața trupului este în sânge. Așa este scris în Lev. 17:11-12 și în v. 14-15. De aceea Fiul lui Dumnezeu a trebuit să vină pe acest pământ în trup de carne și sânge, pentru ca noi care suntem în acest trup de carne să primim acces la Dumnezeu prin puterea răscumpărării, prin puterea sângelui vărsat pe crucea Golgotei. Am primit astfel acces la Dumnezeu, iertare și împăcare, și apoi am primit Cuvântul în noi astfel ca Duhul să poată lucra viața nouă în noi toți. Deci nu despre creștinism este vorba, ci Hristos în noi, nădejdea slavei. Nu o religie oarecare, ci cu adevărat, așa cum este scris în Ioan 17:3: „să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” Este vorba despre descoperirea lui Dumnezeu în singurul Său Fiu născut, pe care noi am primit-o prin credință. Noi nu trebuie să răstălmăcim nimic, ci să primim; și de aceea este scris în Evanghelia lui Ioan cap. 1: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat putere să se facă copii ai lui Dumnezeu;” Și este scris și puteți citi cu toții: „În El era viața, și viața era lumina oamenilor.” Și din nou putem citi: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine. Și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața!” Poți cerceta Scripturile, poți folosi versete biblice, te poți împodobi cu ele din cap până-n picioare: mai întâi trebuie să aibă loc nașterea din nou prin Duhul lui Dumnezeu.

Fiul nu a preexistat (existat mai dinainte) undeva, ci în tot Vechiul Testament El a fost Domnul, de aceea este scris: „astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, DOMNUL.” Și Elisabeta a spus: „Cum mi-a fost dat mie să vină la mine maica DOMNULUI meu?” În Biblie nu scrie niciodată „Dumnezeu Fiul”. În Biblie nu scrie niciodată „Dumnezeu Duhul Sfânt”. Dar de 36 de ori la rând se vorbește despre „Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos”. Nu dorim să intrăm în această temă acum, dar dacă cunosc ceva din experiență, atunci Îl cunosc pe Dumnezeu și tema dumnezeirii. Așa este situația. Nici un om nu și-o poate însuși de la sine: trebuie să ne fie dăruit de la Dumnezeu. Accesul în sfânta sfintelor nu ți-l pregătești tu, și nu mi-l pregătesc eu, ci trebuie să ne fie dăruit de Dumnezeu însuși. Și apoi suntem învățați de El, se deschide chivotul Legământului, auzim Cuvântul lui Dumnezeu în forma originală, și apoi nu mai există nici o înțelegere greșită. De aceea Domnul nostru i-a întrebat pe ucenici dacă au înțeles toate lucrurile. Chiar la finalul celor șapte pilde din Mat. 13 s-a pus întrebarea „Ați

înțeles voi toate aceste lucruri?” Și ei au răspuns „Da, Doamne.” Fie ca noi, prin descoperirea Duhului, să înțelegem cu adevărat Scriptura, ca să putem rândui corect diferitele descoperiri ale Dumnezeuului nostru, conform planului de mântuire.

Domnul nostru a trebuit să devină totul pentru noi: a trebuit să fie Mijlocitor al Legământului celui nou, El trebuie să fie Avocat, a trebuit să fie Mielul lui Dumnezeu, a trebuit să fie și este Fiul lui Dumnezeu, Fiul Omului, Fiul lui David, Fiul lui Avraam – toți acești termeni au fost necesari pentru a acoperi toate aspectele planului de mântuire al Dumnezeuului nostru. De aceea tot ce a fost vestit în Lege, tot ce a fost făgăduit în proroci, totul s-a împlinit. Și astfel Îl vedem pe Domnul nostru ca Fiul Omului umblând în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur – Îl auzim cum vorbește, vedem că are trimișii Lui cărora le adresează Cuvântul Său și am înțeles de asemenea ce este scris în Apoc. 1 de la v. 1-3, și anume că Dumnezeu a descoperit robului Său Ioan ceea ce trebuia dat tuturor robilor: „ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând.” Ceea ce a descoperit Dumnezeu apostolilor și prorocilor Săi este pentru toți robii lui Dumnezeu chemați să predice Cuvântul. Dumnezeu ne-a dăruit acest acces, nu noi l-am căutat. Noi am știut tot atât de mult ca toți ceilalți.

Frați și surori, voi toți care ascultați Cuvântul lui Dumnezeu în timpul acesta, voi care luați toată ocară asupra voastră... Și o știți cu toții: mai ales la noi în țară și în țările vecine, sau chiar pretutindeni în lume, noi suntem disprețuiți și respinși. Și oamenii cred că noi suntem într-o mare rătăcire. Dar Domnul nostru a spus: „Voi vă rătăciți! Pentru că nu cunoașteți Scripturile...” Așa este scris în Marcu 7. Și mai este scris: „Degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești.” La ce folosește o mare biserică pentecostală, la ce folosește chiar vorbirea în limbi, la ce folosește muzica uneori chiar foarte puternică, dacă aici nu mai este nimeni care să asculte ce spune Duhul Bisericilor? Și în primul rând aici nu mai este nimeni care să poată fi folosit ca purtător de cuvânt pentru Dumnezeu. Căci înainte ca oamenii să poată asculta ce spune Duhul Bisericilor, trebuie mai întâi să se vestească ceea ce a făgăduit Dumnezeu. Și după aceea oamenii pot să asculte, să creadă, și să primească descoperirea. Nu este scris despre Ioan botezătorul că el a pregătit calea Domnului? Nu este scris că el a predicat că: „securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci, orice pom, care nu face rod bun, va fi tăiat și aruncat în foc.” Un om al lui Dumnezeu, cum a fost fratele Branham, nu are de ales: trebuie să predice Cuvântul lui Dumnezeu!

Un frate mi-a reamintit că atunci când fratele Branham a vorbit despre învățătura trinitară, s-a referit la un vis în care era arătată o femeie... Și puteți cerceta în tot Vechiul Testament: Dumnezeu a numit Israelul nevasta Lui: în Ieremia, în Osea. Iar în Noul Testament sunt arătate două femei: una în Apoc. 12, încununată cu o cunună de 12 stele, arătată ca Biserică, iar cealaltă este curva cea mare care călărește pe fiară și preacurvește cu toți împărații pământului. Fratele Branham se referea la visul acela în care a văzut cum un bărbat cu o măciucă triunghiulară lovea această femeie. Și când femeia se ridica în picioare, el o lovea cu măciuca aceasta triunghiulară. Și Duhul i-a spus fratelui Branham: „Aceasta este învățătura Trinității.

De câte ori Dumnezeu dăruiește o trezire, vine învățătura trinitară și totul este trântit din nou la pământ.” Acum eu vă întreb: ce s-a întâmplat din vremea Reformei încoace? Tocmai am aniversat 450 de ani de la mărturia din Augsburg. Desigur că au trecut ceva ani. Ce s-a întâmplat în toate trezirile? Și noi nu spunem nimic împotriva nici unei treziri. Trezirile vin de la Dumnezeu. În vremea lui Luther, trezirea a venit de la Dumnezeu. La fel și la cei dinaintea lui, fie Wickliffe în Anglia, Huss în Praga, sau cine a mai fost. Dumnezeu a trimis întotdeauna treziri. Dar ce a urmat după aceea? A venit învățătura trinitară, și viața cea nouă a fost din nou trântită la pământ. Nici nu s-a putut ridica, nici nu s-a putut descoperi. Cum a fost în cazul celorlalte treziri? Mari oameni ai lui Dumnezeu – de exemplu John Wesley, John Smith, William Booth, toți acești mari bărbați, până la Finney și Moody, și până în timpul nostru... Toți doresc treziri. Dar după aceea ei vin cu ciomagul cel vechi și trântesc din nou totul la pământ. Din această ultimă trezire trebuie să iasă o Biserică Mireasă cu învățătura adevărată, care nu mai poate fi doborâtă. Biruința lui Dumnezeu va fi de partea noastră. Dumnezeu se va descoperi! Acest lucru nu trebuie explicat mai departe aici – este o parte din desăvârșirea Bisericii lui Isus Hristos, Domnul nostru. Și așa cum a fost la început, tot așa trebuie să fie și la sfârșit. Nimeni nu trebuie să explice lucrurile, ci noi toți trebuie să credem așa cum spune Scriptura.

Referitor la cina Domnului, frați și surori, sunt câteva lucruri care trebuie spuse, și sunt și versete care trebuie citite. Dar vă rog, primiți pe deplin în voi prima parte a acestei adunări (predici). Așa cum Fiul a fost sămânța făgăduită, și așa cum Duhul Sfânt a umbrit-o pe Maria, și sămânța a fost pusă în ea, la fel trebuie să fie cu noi, dacă dorim să facem parte din Biserica celor întâi născuți. Dacă dorim cu adevărat să avem parte de răpire, atunci nu putem avea o credință generală, ci trebuie să credem așa cum spune Scriptura, și trebuie să primim în noi sămânța Cuvântului lui Dumnezeu. Numai așa Duhul lui Dumnezeu poate să zămislească în noi adevărata viață a lui Dumnezeu. Un gând nu este suficient, ci trebuie să devină realitate. Cum este în domeniul firesc, așa este și în domeniul duhovnicesc. Pentru mine este ceva copleșitor faptul că Dumnezeu Atotputernic a găsit o cale să vină la noi, în creația căzută, și totuși El a rămas ceea ce era. Și El ne-a scos din cădere și ne-a readus în poziția divină. Aceasta este răscumpărare, aceasta este împăcare, acesta este planul de mântuire al Dumnezeului nostru, plan pe care-l putem trăi personal, prin harul Său.

Deci, să nu fie numai o lecție teoretică, ci să-L trăim pe Dumnezeu într-un mod supranatural. Faceți ce-a făcut Maria! Despre ea este scris: „Ferice de aceea care a crezut; pentru că lucrurile, care i-au fost spuse din partea Domnului, se vor împlini.” Credința intră în acțiune în clipa când auzim și primim Cuvântul lui Dumnezeu. Noi trebuie să primim cu adevărat în noi sămânța Cuvântului și atunci Duhul lui Dumnezeu trebuie să vină, și va veni peste noi. Povara va fi luată de la noi. Oamenii pot să batjocorească și să spună ce vor. Firește vorbind, Domnul nostru a fost batjocorit de la naștere și până la răstignire. Nu a fost batjocorit pentru că a vindecat bolnavii, nici pentru că a înmulțit pâinea, ci... „Ha, acesta-i fiul lui Iosif. Aici a fost ceva acoperit... El a fost născut în afara căsătoriei.” N-ar fi fost ușor

pentru Dumnezeu ca Maria să se fi întors în casa părintească și să fi rămas acolo, să fie păzită acolo, și Iosif n-ar mai fi fost suspectat? Atunci batjocoritorii n-ar mai fi avut ce să spună. Atunci n-ar mai fost atâtea probleme. Dar a trebuit să fie așa, ca să se poată împlini Cuvântul din Osea 11: „Am chemat pe Fiul Meu din Egipt.” Și apoi îngerul a venit la Iosif într-un vis, și a spus: „Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevasta ta...” Și a urmat fuga în Egipt. Iosif ascultat și a plecat. Dar Dumnezeu îngăduie astfel, pentru ca oamenii să aibă un motiv și să spună: „Ha! O clipă, ei au ascuns totul frumos.” Nimeni n-a ascuns nimic. Fecioara a rămas însărcinată, a fost umbrită de Duhul Sfânt, așa cum spune Sfânta Scriptură. Noi de asemenea, ajungem în viață în situații când se pot ridica suspiciuni. Important este că Dumnezeu este cu noi, și noi rezistăm în toate încercările. Oamenii pot să spună ce vor, noi rămânem tari: Dumnezeu a făgăduit un proroc. Și dacă noi credem că a venit sfârșitul timpului, atunci acest proroc a trebuit să vină înaintea zilei celei mari și înfricoșate a Domnului, înainte ca soarele să-și piardă lumina și luna să se transforme în sânge. Aceasta a fost hotărârea lui Dumnezeu. El a vegheat asupra Cuvântului Său și l-a împlinit în vremea noastră.

Oricine nu poate să creadă această făgăduință, să nu se mire că nu-i este descoperită. Numai dacă primim în noi făgăduințele lui Dumnezeu, dacă le credem, atunci ne sunt descoperite. Altfel putem sta aici zeci de ani fără să se întâmple nimic. Repet: „Ferice de aceea care a crezut; pentru că lucrurile, care i-au fost spuse din partea Domnului, se vor împlini.” La fel este cu noi: ferice de noi dacă putem crede așa cum spune Scriptura. Să respectăm faptul că Dumnezeu a trebuit să vegheze asupra Cuvântului Său. Altfel nu se putea. Dumnezeu veghează asupra Cuvântului Său ca să-l îplinească, și veghează asupra noastră, care putem trăi împlinirea Cuvântului Său: chemarea afară, despărțirea, curățirea, sfințirea - tot ce a făgăduit Dumnezeu în Cuvântul Său. Și dacă aveți parte de acestea, atunci puteți spune și un AMIN. Pentru că așa a făcut-o Dumnezeu. Eu nu am ce face. Și dacă oamenii spun: „Ăștia urmează un om.” – acest lucru s-ar fi putut spune și la Iordan, când tot Ierusalimul și toată Iudeea au venit să-l asculte pe Ioan botezătorul, și ca să fie botezați. S-ar fi putut spune acest lucru în toate trezirile: „Ha... ei îl urmează pe omul acela.” Nu! Noi nu urmăm nici un om, ci Îl urmăm pe Isus Hristos, Domnul nostru. Și pentru asta Îi suntem recunoscători din inimă.

În seara aceasta avem cina Domnului. Pe scurt, citim câteva versete care vorbesc despre aceasta, și despre o singură pâine. Pentru noi, acest Cuvânt este sfânt. Dacă în Matei 26 este scris de la v. 26: „Pe când mâncau ei, Isus a luat o pâine...” El nu a luat o plasă cu hostii, ci a luat o pâine, pâinea ce fusese pregătită pentru Paște, fără aluat, pentru că Biserica trebuie să fie fără aluat, duhovnicește vorbind. Domnul nostru a spus: „Păziți-vă de aluatul fariseilor.” Și de aceea în poporul Israel, o săptămână întreagă nu le era permis să aibă aluat în case. Și Domnul nostru, de Paști, „Pe când mâncau ei, ...a luat o pâine; și după ce a binecuvântat, a frânt-o...” La fel este scris în Marcu 14:22: „Pe când mâncau, Isus a luat o pâine; și, după ce a binecuvântat, a frânt-o, și le-a dat, zicând: „Luați, mâncați, acesta este trupul Meu.” Apoi a luat un pahar, și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, și au băut toți

din el. Și le-a zis: „Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți.”” Noi nu trebuie s-o tot spunem: una este paharul cu vin, și alta este sângele Mielului. Pe crucea Golgotei nu s-a vărsat nici un pahar. Pe crucea Golgotei a fost deschisă coasta Domnului nostru, și a curs sângele pentru răscumpărarea noastră. Și conform Evrei, Domnul nostru, care ca Miel al lui Dumnezeu și-a vărsat sângele pe crucea Golgotei, ca Mare Preot a intrat cu sângele Lui în sfânta sfintelor ca să capete o răscumpărare veșnică pentru noi, înaintea scaunului harului. Noi Îi mulțumim lui Dumnezeu.

Vorbeam odată unui om, și nu vreau să numesc cultul din care făcea parte, și el a spus: „Ascultați domnule, sângele Mielului despre care tocmai ați vorbit, a fost absorbit de nisip, și nu mai avem nimic din el.” Nu, nu. Nici o picătură nu s-a pierdut în nisip. S-a vărsat pentru răscumpărarea ta și a mea. Și după cum este scris, Domnul nostru ca Mare Preot, nu ca Miel – ca Miel Și-a dat viața, ca Miel a fost înjunghiat, ca Miel este arătat iarăși în Apoc. 5 – frați și surori, obișnuiți-vă să credeți fiecare cuvânt așa cum este scris. Obișnuiți-vă să lăsați fiecare Cuvânt acolo unde este și cum este scris. Altfel nu se poate. Răstălmăcirile au rămas în urma noastră. Înaintea noastră este numai Cuvântul curat și călăuzirea în toate tainele Scripturii.

Avem apoi Cuvântul și în Luca, unde ni se confirmă a treia oară că Domnul nostru a sărbătorit Paștele, și apoi de asemenea în Ioan 13, unde Domnul nostru a făcut ambele lucruri, a dat pâinea și a avut loc și spălarea picioarelor. Să citim Cuvântul din Ioan 13 pentru cei care probabil încă nu sunt familiarizați cu spălarea picioarelor. Vă rog nu vă simțiți obligați să luați cina Domnului, și nu vă simțiți obligați să participați la spălarea picioarelor. Acestea trebuie făcute din dragoste pentru Domnul, nu ca o obligație. Nu. Domnul nostru a spus că ori de câte ori mâncăm din pâine și bem din vin, vestim moartea Domnului până va reveni El. Cine dorește să vestească moartea Domnului împreună cu noi, până ce El revine, să ia parte din pâine și din pahar.

Apoi spune aici despre spălarea picioarelor: Ioan 13:3: „Isus, fiindcă știa că Tatăl Îi dăduse toate lucrurile în mâini, că de la Dumnezeu a venit...” Este de asemenea foarte important: „de la Dumnezeu a venit”. În Ioan 16 este scris de trei ori „ieșit de la Dumnezeu” – nu că a existat lângă Dumnezeu, ci ca Fiu, a ieșit de la Dumnezeu, tot așa cum în domeniul firesc un fiu iasă de la tatăl lui. Și în tot Vechiul Testament nici un om de pe pământ nu s-a rugat unui Tată ceresc, ci de șase mii de ori este scris „DOMNUL Dumnezeu”, „DOMNUL oștirilor”. Nimeni nu s-a rugat unui fiu. Nici măcar nu era posibil. În tot Vechiul Testament era numai vestirea „Eu îi voi fi tată, și el îmi va fi fiu.” Și o puteți găsi confirmată în Evrei 1:5. Ambele locuri din Vechiul Testament (2 Sam. 7:14, Ps. 2:7) se repetă acolo, în Noul Testament. Ambele sunt scrise în Evrei 1 v. 5 ca o confirmare că cuvintele din Vechiul Testament s-au împlinit. Vedeți că noi întotdeauna ajungem la partea de învățătură.

Apoi spune aici, de la v. 12 din Ioan 13: „După ce le-a spălat picioarele, Și-a luat hainele, S-a așezat iarăși la masă și le-a zis: „Înțelegeți voi ce v-am făcut Eu? Voi Mă numiți „Învățătorul și Domnul”, și bine ziceți, căci sunt. Deci, dacă Eu,

Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu. Adevărat, adevărat, vă spun, că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul mai mare decât cel ce l-a trimis. Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi, dacă le faceți.” La acest cuvânt nu mai este nimic de adăugat, ca de altfel la oricare alt cuvânt.

De curând am sărbătorit cina Domnului în Chile, dar fără spălarea picioarelor. Închipuți-vă: după patruzeci de ani, toți acești frați și surori de acolo au sărbătorit cina Domnului. Și eu sunt foarte recunoscător. Aș dori ca ei toți să ne asculte acum în direct, și în orașul Fundo, și indiferent în care alt loc. Noi suntem uniți cu voi și Îi mulțumim lui Dumnezeu care a călăuzit totul într-un mod atât de frumos. Există călăuziri din partea din lui Dumnezeu care nu trebuie explicate pentru că acestea vorbesc despre ele însele.

Acum, să mai luminăm tema despre cina Domnului cu două sau trei versete. Locul din 1 Cor. 11 îl cunoaștem cu toții. Foarte puțini oameni citesc din 1 Cor. 10. Azi aș dori să citesc din ambele locuri, dar numai versetele corespunzătoare. În 1 Cor. 11:24, poate și a doua parte din v. 23: „Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine. Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o, și a zis: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi.”” Ați observat adăugarea de aici, față de evangheliile? În evangheliile este scris numai „acesta este trupul Meu.” Dar aici este scris „acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.” Frați și surori, așa cum am spus-o de multe ori, cine citește numai în cele patru evangheliile despre botez, despre marea trimitere, și nu merge și la cartea Faptelor, acela nu are împlinirea. Acela umblă în întuneric. Trebuie mers la împlinirea poruncii. Tot ce aparține de o temă trebuie adus laolaltă.

Haideți să citim versetele deosebite din 1 Cor. 10 de la v. 14: „De aceea, preaiubiții mei, fugiți de închinarea la idoli. Vă vorbesc ca unor oameni cu judecată: judecați voi singuri ce spun. Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Hristos?” Vedeți? „Acesta este sângele Meu.” Iar aici spune: „nu este el împărtășirea (părtășia) cu sângele lui Hristos?” Sângele a împlinit totul pentru noi, ca să ne aducă în părtășie cu Dumnezeu și în părtășie unii cu alții. „Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Hristos? (și prin sânge)” Părtășia cu Dumnezeu, împăcarea cu Dumnezeu, părtășia unii cu alții, împăcarea unii cu alții – iertare, har, totul ne-a fost dăruit prin sângele Mielului.

Apoi spune: „Pâinea, pe care o frângem, nu este ea împărtășirea cu trupul lui Hristos?” Da. Și acum cineva ar putea să întrebe: „La cine se referă apostolul aici?” Se referă la trupul Domnului care a fost bătut și răstignit, sau vorbește despre Biserică? Haideți să citim: v. 16b-17 „Pâinea, pe care o frângem, nu este ea împărtășirea cu trupul lui Hristos? Căci noi, care suntem mulți, suntem o pâine și un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine.” (versiunea K.J.) Acolo era trupul Domnului, aici este Biserica răscumpărată, ca trup al Domnului, format din multe mădulare. Frați și surori, Cuvântul lui Dumnezeu este minunat. Ne informează și ne

dă învățătură. Pe cât de sigur avem o pâine, și această pâine se frânge, la fel de sigur trupul Domnului, Biserica, este un singur trup. Printr-un singur Duh noi toți suntem botezați în acel trup, cum este scris în 1 Cor. 12 de la v. 12. Deci mai întâi trupul Domnului, care a fost lovit și bătut, sângele Mielului care a fost vărsat pentru răscumpărarea și împăcarea noastră, și apoi Biserica răscumpărată, ca rezultat al lucrării de răscumpărare, ca un Trup care are părtășie prin sângele Mielului, în Duhul Sfânt. Pentru că părtășia este părtășia Duhului. Însă datorită sângelui Mielului în care a fost viața dumnezeiască care s-a întors peste noi prin Duhul – aceasta este taina cea mare: viața lui Dumnezeu era în sângele lui Dumnezeu, în sângele Mielului. Sângele a fost vărsat, viața a fost eliberată, și DOMNUL a intrat cu sângele Său ca Mare Preot în sfânta sfintelor. Duhul nu este numai o noțiune: Duh și viață. În El era viața și viața era lumina oamenilor. Deci, o Biserică răscumpărată prin sângele Mielului, rânduită pentru părtășia cu Dumnezeu și rânduită pentru părtășia unora cu ceilalți. Și așa cum avem această pâine pe care o frângem, tot așa noi suntem un trup, o Biserică – dar o Biserică formată din multe mădulare. Și totuși este o unire, așa cum a scris Pavel efesenilor: „până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu.”

Frați și surori, Dumnezeu este credincios, veghează asupra Cuvântului Său, veghează asupra noastră și va fi cu noi și în seara aceasta. Bindecuvântat să fie Numele Lui cel sfânt. Amin. Haideți să ne ridicăm, și apoi vom avea cina Domnului. Poate între timp cele două surori cântă câteva cântări, și apoi vom frânge pâinea.

Pentru un număr așa de mare, am pregătit în seara aceasta o pâine foarte mare, și suntem foarte bucuroși că putem avea cina Domnului împreună. Cum vedeți, avem un pahar pentru rândul din dreapta, un pahar pentru rândul din stânga, și două pahare pentru mijloc, dar nu păhărele, ci totuși un pahar.

Surorilor, doriți să cântați?

Haideți întâi să mulțumim pentru pâine.

Doamne credincios, suntem așa de mulțumitori și bucuroși că putem lua seama la Cuvântul Tău. Noi vrem să facem totul așa cum ai spus Tu. Nu numai să citim și apoi să facem altceva după cum dorim noi, ci așa cum ai făgăduit Tu, oh, așa să se petreacă în mijlocul nostru. Eu Te rog, Doamne, binecuvântează-i pe toți cei ce iau parte din această pâine.

Doamne credincios, pâinea reprezintă trupul Tău care s-a frânt pentru noi pe crucea Golgotei. Doamne credincios, Te rugăm să binecuvântezi din bogăția harului Tău. Binecuvântează această pâine. Fiecare care participă să fie binecuvântat. Noi ne rugăm în Numele Sfânt al lui Isus. Amin.